

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

ILUSTRATĂ DE ROBERT INGPEN

Traducere din limba engleză
Frida Papadache

CUPRINS

1	<i>Alice coboară în vizuina iepurașului</i>	10
2	<i>Balta de lacrimi</i>	22
3	<i>Un miting alergător și o poveste cu coadă lungă</i>	34
4	<i>Iepurele trimite un biletel</i>	46
5	<i>Poveștele domnului Omidă</i>	62
6	<i>Purcel cu piper</i>	76
7	<i>Ceaiul nebunilor</i>	92
8	<i>O partidă de crochet la Regină</i>	106
9	<i>Povestea Falsei Broaște Țestoase</i>	124
10	<i>Cadrilul homarilor</i>	138
11	<i>Cine-i hoțul tutelor?</i>	152
12	<i>Alice depune mărturie</i>	168
	<i>Nota ilustratorului</i>	187

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

În după-amiaza aurie,
Domol plutim pe ape line.
Bat unda vâslele, fînute
De mâini mici – și, vezi bine,
Nici sârguința nu-i prea mare,
Nici îscusințele depline.

O, cruzi micuți! În astă ceas molcom,
În astă tîhnă și visare,
Pe-un ins topit, ce-abia răsuflă,
Să-l îmboldiți la „un basm mare”!...
Dar cum să-nvingă bietu-i glas,
Unite când îs trei glăscioare?

Năvalnic, Prima dă poruncă:
Să nu mai stau, să-ncep îndată!
Cu glas mai bland, A Doua roagă:
„Năzdrăvăni, ca și-altă dată!”
A Treia atât de bucuroasă e de-nceput,
Că nu-ntrerupe mai des ca pe minut o dată.

Lewis Carroll (1832–1898) citindu-i povestea lui Alice Liddell (1852–1934)

Dar iată că, neașteptat, tăcere-adâncă s-a lăsat.

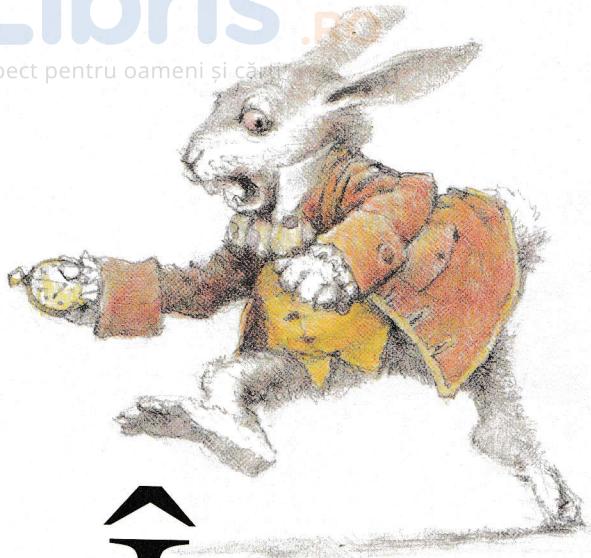
Supusă acum, închipuirea însوșește
Pe cea din vis născută – parcă o vede aievea
Cu stranii păsări și jivine cum grăiește,
Năzdrăvăni și șotii împreună depănată,
În voie stând la sfat, prietenește.

Și ori de câte ori seau
Fântânile închipuirii,
Neputincios, cel slab cerând
Să pună capăt fericirii,
Nu era chip! „Ce altă dată?! Acum, acuma!”
Voios strigau tustrele, zbirii!

Așa s-a făurit povestea de pe-al minunilor tărâm.
Așa, plutind pe îndlete, năzdrăvăni am tot scornit,
Și-acum, că povestirea-i gata
Și echipajul mulțumit,
Voioși cărmim barca spre casă,
Căci soarele e-n asfințit.

Alice! În mâna-ți blandă ia
Copilărescul basm și-l pune
Lângă curatele-ți visări, ce amintirea
Cu vrajă împleti-n cunune –
Ca pe un pat mănușchi de flori, ce-un călător,
Pe-ndepărtat meleag, stătu cândva s-adune.

ALICE
COBOARĂ
ÎN VIZUINA
IEPURĂȘULUI

I

NCEPUSE să se plătisească de-a binelea Alice, de când tot șdea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea sora ei, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog!

„Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog?“ se întreba Alice.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să ţi se împăienjenească gândurile) dacă plăcerea de a împleti un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă margaretele. Când, deodată, un iepuraș alb cu ochi de mărgean alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, și Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraș bombânind:

– Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea aceasta, își dădu seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă, când Iepurașul, nici mai mult nici mai puțin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei*, se uită la el și-apoi grăbi pasul, Alice se repezi în picioare. Căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar. Și, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepurașului, ajungând tocmai la timp

ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub niște tufișuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-si pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse drept înainte, ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nici o clipită să se gândească a se opri. Se trezi luncând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să se uite pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo, văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan cu o etichetă pe care scria „DULCEAȚĂ DE PORTOCALE“, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul într-un alt raft pe lângă care luneca.

„Ei!“ gândi Alice. „După o cădere ca asta, nici c-o să-mi mai pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu’, chiar dacă aş cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cârc!“ (Și foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai opreasă nicicând?

—Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad? spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la șase mii de kilometri adâncime. (Fiindcă, vedeti dumneavoastră, Alice învățase asemenea lucruri la școală, și, cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși îi putea fi de folos – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-si repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă-ntreb la

Libris

Respect pentru oameni și cărți

ce latitudine sau longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă latitudine și nici longitudine, dar gândeа că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, astfel că îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

— Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipații parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecare îndoieri că le zice chiar aşa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?“ (Și încerca să îndoieie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneți și voi, cum poți să îndoi genunchii și să îclini capul grațios, când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă credă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb. Lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

— Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai prinde câte-un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult cu șoareci. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Și, cum între timp i se făcuse cam somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?... Iar uneori greșea și spunea: Oare lilieci mănâncă pisici?

Dar, cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțăie, și tocmai prinseșe a visa că se plimbă, de mâna cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?“, când, hodoronc-tronc, buf! și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata cădereal!

Alice nu se lovise câtuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupră-i era întuneric. Înaintea ei se întindea alt corridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

—Vai de urechile și de mustătile mele, că tare s-a mai făcut Tânziu!...

Când cotise după iepuraș, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se trezi într-o sală lungă și joasă, luminată de un sir de lămpii ce atârnau din tavan.

Jur-împrejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. După ce merse de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, Alice se întoarse măhnită în mijlocul sălii și, plimbându-se încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic altceva decât o cheie mititică de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreunei dintre ușile sălii. Dar, vai! – ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se descuia. Însă, când dădu ocol sălii pentru a doua oară, Alice văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul ei se afla o ușă înaltă de vreo trei palme. Încercă cheia cea mititică de aur la această ușă, și mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

